

Arrest

nr. 110 762 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. LECLERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een sjiitische moslim te zijn van Tadjiekse origine. U zou uw hele leven in de stad Kandahar gewoond hebben (provincie Kandahar, Afghanistan). Volgens uw verklaringen begon uw man H.(...) ongeveer een jaar tot anderhalf jaar geleden voor een buitenlandse organisatie te werken. Ongeveer 10 maanden later werd hij om deze reden door de taliban ontvoerd en 2 nachten vastgehouden. Ze braken zijn been en eisten bij zijn vrijlating uw zus en één zoon op. Tijdens H.(...)'s revalidatieperiode werd hij buitenshuis nog verschillende keren aangesproken door de taliban met dezelfde eis.

Na 5 maanden besloot uw man H.(...) zijn werk te hernemen. Ongeveer 2 of 3 weken later verdween hij een tweede maal. De ochtend na zijn verdwijning ging u met uw zus en 3 minderjarige zonen hulp

zoeken bij F.(...) J.(...), een goede vriend van uw man. Hij nam jullie in huis en ging intussen op zoek naar nieuws over uw man.

Uit vrees dat jullie ook iets zou overkomen, besloot F.(...) J.(...) de hulp van H.(...)'s werkgever in te roepen om jullie te helpen. Op de tweede dag na H.(...)'s verdwijning bracht F.(...) J.(...) 2 buitenlanders mee naar huis, een man en een vrouw, van de organisatie waarvoor H.(...) werkte. Zij beloofden u en uw familieleden in veiligheid te brengen. Diezelfde dag nog namen ze jullie foto's en de dag nadien kwam de buitenlandse vrouw terug om jullie vingerafdrukken te nemen. Kort voor jullie vertrek uit Afghanistan vertelden burens dat mensen hen naar de familie van H.(...) waren komen vragen.

Ongeveer 2 tot 2,5 week later bracht F.(...) J.(...) jullie naar de luchthaven van Kandahar, waar de 2 buitenlanders jullie opwachttten. Zij zouden jullie de volledige reis naar België begeleiden, om jullie vervolgens op 3 september 2012 in de buurt van het CGVS af te zetten. De volgende dag vroegen u en uw zus S.(...) H.(...) (O.V. 7.566.994) hier asiel aan.

U legde geen enkel document neer ter staving van jullie identiteit en asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Zo bleken u en uw zus tijdens het gehoor niet over de kennis te beschikken die logischerwijs kan worden verwacht van personen die hun leven lang in Afghanistan zouden hebben gewoond. Op de eerste plaats bleek u de Afghaanse kalender maar matig machtig te zijn, terwijl uw zus S.(...) er zelfs geen enkele kennis van heeft. Hoewel u beide aangaf ongeschoold te zijn, is het toch vreemd dat u noch uw zus (de) Afghaanse maanden konden opnoemen (gehoorverslag CGVS, 12 en gehoorverslag CGVS S.(...), 10). Zo heeft uw zus S.(...) geen idee in welk jaar we momenteel volgens de Afghaanse kalender zouden zijn, laat staan dat ze ooit de naam van een Afghaanse maand zou horen vermelden hebben (gehoorverslag CGVS S.(...), 9-10). Het is dan ook opmerkelijk dat hoewel u wel degelijk op correcte wijze kon antwoorden in welke maand Navruz in Afghanistan gevierd wordt, uw zus S.(...) die 10 jaar jonger is dan u hierop het antwoord schuldig moest blijven (gehoorverslag CGVS, 18 en gehoorverslag CGVS S.(...), 16).

Ten tweede bleek ook jullie kennis over de wijk en stad waar u zelf 30 jaar en uw zus 20 jaar gewoond hebben ontoereikend om geloof te hechten aan jullie (recente) afkomst uit de stad Kandahar. Zo verklaren jullie steeds in Nahyia 1 gewoond te hebben, ook wel gekend als de Imam Bari Kandahari buurt, hetgeen u in de buurt van bazaar Topkhana situeert (gehoorverslag CGVS, 3). Ondanks uw opmerking dat Kandahar stad 'niet zo groot' is (gehoorverslag CGVS, 8), kon u geen enkele naam noemen van andere stadsdelen behalve die waar u woonde. Hetzelfde geldt voor uw zus S.(...), die overigens zelfs nog nooit gehoord blijkt te hebben van de wijken Hamidi Mena en de relatief recente wijk Aino Mena (gehoorverslag CGVS S.(...), 6). S.(...) blijkt ook geen weet te hebben van een gevangenis in de stad of een politiekantoor in de buurt, laat staan dat ze enig idee heeft waar de buitenlandse militairen zich in de stad ophouden (gehoorverslag CGVS S.(...), 18 en 16-17).

Andere, meer praktische plaatsen in Kandahar stad waren u en uw zus S.(...) eveneens totaal vreemd. Zo kon geen van u beide de naam van een school in Kandahar stad noemen (gehoorverslag CGVS, 6-7 en gehoorverslag CGVS Shafa, 6). De naam van de bekende school Ahmad Shah Baba Lycee klonk S.(...) volledig vreemd in de oren (gehoorverslag CGVS Shafa, 7). Het is trouwens eerder opmerkelijk dat uw 3 zonen, intussen prille tieners, nog geen dag in hun leven naar school geweest zijn. Temeer bevreemdend omdat uw man volgens uw verklaringen wel degelijk een schoolopleiding genoten heeft. Als uitleg hiervoor gaf u aan dat uw man niet hoog opliep met de kwaliteit van de scholen in de stad en hij het bovendien niet veilig genoeg achtte om zijn kinderen buitenshuis te laten gaan (gehoorverslag CGVS, 6 en 7). Zo zouden ze zelfs niet op straat mogen spelen met de kinderen uit de buurt, maar steeds in hun eigen huis en tuin moeten blijven. Een toch wel opmerkelijke situatie (gehoorverslag CGVS, 6 en gehoorverslag CGVS S.(...), 7). Ondanks contacten met andere vrouwen zoals met A.(...), maar ook oudere vrouwen waarover uw zus S.(...) vertelde (gehoorverslag CGVS, 3 en gehoorverslag CGVS S.(...), 17-18), verklaarde u vreemd genoeg zelfs niet te weten of er scholen in uw buurt waren, aangezien 'u nooit buiten' ging (gehoorverslag CGVS, 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt zou er in nahiya 1 van Kandahar stad echter wel degelijk recent nog een school opgericht zijn door de hulporganisatie PRT. In dit verband kan echter nog opgemerkt worden dat uw zus nog nooit van PRT gehoord heeft en ook spontaan geen enkele hulporganisatie in Kandahar bij naam kon noemen (gehoorverslag CGVS S.(...), 7 en 16).

Gevraagd waar u heen moest in geval van medische problemen diende u opnieuw een antwoord schuldig te blijven. Zo heeft u geen idee waar uw man zijn beenbreuk heeft laten verzorgen (gehoorverslag CGVS, 13), omdat u hem naar eigen zeggen niets vroeg aangezien 'vrouwen geen vragen stellen aan mannen' (gehoorverslag CGVS, 12). Een dergelijke schijnbaar desinteresse in de gezondheid van uw man roept echter ernstige vragen op. Ook uw zus S.(...) kon geen concrete voorbeelden van klinieken of hospitalen in Kandahar stad geven, naar eigen zeggen omdat zij en haar neefjes hier nog nooit beroep op hadden moeten doen (gehoorverslag CGVS S.(...), 8 en 17).

Voorts bleek ook jullie kennis over lokale prominente persoonlijkheden uiterst algemeen en oppervlakkig. Zo kende S.(...) wel president Karzai, maar kon ze niet zeggen wie de gouverneur van de provincie Kandahar was bij haar vertrek of waar de gouverneur zijn kantoor had in de stad (gehoorverslag CGVS S.(...), 19 en 15). De naam van Ghulam Haider Hameedi zei haar ook niets, hoewel het de voormalige burgemeester van Kandahar betreft die in juli 2011 om het leven kwam bij een zelfmoordaanslag (gehoorverslag CGVS S.(...), 8).

Verder is het eveneens bevreemdend dat S.(...), gevraagd naar voorbeelden van concrete incidenten in de stad, enkel het bombardement op de huwelijksstoet in de omgeving van Kandahar kon geven. Hoewel ze dit incident correct in de tijd situeerde, met name 3 jaar geleden, kon ze er verder niet veel over vertellen. Andere concrete voorbeelden kende ze evenmin (gehoorverslag CGVS S.(...), 8 en 17). Er kan nochtans vastgesteld worden dat jullie thuis niet volledig geïsoleerd waren van de buitenwereld, gezien de aanwezigheid van een (kabel)televisie. Ondanks deze blik op de buitenwereld kon S.(...) geen andere incidenten vermelden die zich hadden voorgedaan, had ze niets opgevangen van de vrouwenbetoging in Kandahar stad omstreeks 2008, laat staan dat namen van andere stadsdelen haar via het nieuws bijgebleven zouden zijn. Zelfs indien ze op gegeven moment stopte met kijken omdat ze al dat nieuws over aanslagen en doden niet meer aankon, blijft het vreemd dat ze zich behalve dit ene grote incident niets meer herinnert (gehoorverslag CGVS S.(...), 8).

Daarbij komt nog de bevreemdende vaststelling dat zowel u als uw zus Urdu blijken te spreken, nochtans een taal die in Afghanistan niet in gebruik is. U zou Urdu geleerd hebben van jullie vriendin A.(...), die oorspronkelijk uit Pakistan afkomstig is en van op televisie (gehoorverslag CGVS, 3 en gehoorverslag CGVS S.(...), 3). Het is echter op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u A.(...) uw kinderen Urdu zou laten leren (gehoorverslag CGVS, 6), aangezien zij hier in Afghanistan zelf op geen enkele wijze baat bij hebben. Wat er ook van zij, jullie kennis van deze niet-Afghaanse taal doet verdere twijfels rijzen omtrent jullie (recente) regio van herkomst.

Tot slot versterkt het feit dat jullie informatie over jullie reisweg dermate vaag blijft verder het vermoeden dat jullie vanuit een ander land dan Afghanistan naar België zijn gereisd. U zei dat jullie in Kandahar een vliegtuig namen, maar u weet niet waar dit vliegtuig landde (gehoorverslag CGVS, 17). Dat u deze informatie op geen enkel moment in de luchthaven van Kandahar zelf gehoord zou hebben is echter weinig geloofwaardig. Voorts doen ook uw verklaringen van begin tot eind vergezeld te zijn door medewerkers van een buitenlandse organisatie in Afghanistan op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. De vraag rijst immers waarom buitenlandse medewerkers van een organisatie in Afghanistan u zouden 'helpen' door u – mogelijk op illegale wijze - naar België te brengen en u hier vervolgens zonder verdere informatie voor de deur van het CGVS af te zetten. Temeer aangezien ze zelfs nalieten u in het bezit te stellen van een document om uw relaas ten aanzien van het CGVS te staven, hoewel zij wel degelijk in de positie waren om dit te doen (gehoorverslag

CGVS, 17-18 en gehoorverslag CGVS S.(...), 18). Dit alles versterkt de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag alleen maar.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. U maakte dan ook niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de toekenning van de status van vluchteling wegens uw problemen met de taliban in Kandahar stad. In dit verband kan immers evenzeer opgemerkt worden dat uw relaas hieromtrent dermate vaag is dat er geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor is inderdaad gebleken dat aan uw problemen geen geloof kan worden gehecht. Zo stelde u dat jullie problemen begonnen nadat uw man H.(...) voor een buitenlandse organisatie begon te werken. U kon echter in het geheel niets vertellen over de organisatie op zich, noch over de functie die uw man er had (gehoorverslag CGVS, 6-7 en 11-12), over zijn collega's die jullie na zijn verdwijning hielpen heeft u evenmin enige informatie. Hoewel F.(...) J.(...) u hier mogelijk meer over had kunnen vertellen, aangezien hij uw man aan dit werk geholpen had, heeft u F.(...) J.(...) hier nooit iets over gevraagd (gehoorverslag CGVS, 14-15). De vaststelling dat H.(...) na die eerste ontvoering en verdere problemen met de taliban tijdens zijn revalidatie stevast op zijn oude adres bleef wonen en zelfs besloot zijn werk voor de buitenlandse organisatie eenvoudigweg te hernemen na zijn revalidatie zonder enige voorzorgsmaatregelen (gehoorverslag CGVS, 14), doet overigens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Ondanks uw bezorgdheid om het lot van uw man en uw wens in Afghanistan te blijven indien hij nog zou opduiken (gehoorverslag CGVS, 10), vroeg u bovendien geen contactgegevens van F.(...) J.(...) en A.(...) opdat zij u na uw vertrek van eventuele verdere ontwikkelingen op de hoogte zouden kunnen houden. Erop gewezen dat u 2,5 week de tijd had om deze bedenking te maken, nadat u beweerde dermate haastig vertrokken te zijn waardoor u hier niet aan gedacht had, gaf u vervolgens als uitleg dat enkel F.(...) J.(...) een gsm-nummer had en u niet met hem maar met zijn vrouw bevriend was (gehoorverslag CGVS, 9 en 16). Het is echter bevreemdend dat zelfs uw vrienden hier op geen enkel moment aan gedacht zouden hebben.

De loutere vaststelling dat u over de Afgaanse nationaliteit beschikt volstaat niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers geen duidelijk zicht geboden op uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Temeer daar er zoals hierboven uiteengezet aan de asielmotieven die u aanbrengt, geen geloof kan worden gehecht gezien hun uitermate vage karakter.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

Uw beweerde verblijf is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker

een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U legde tot slot geen enkel document neer om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster heeft in haar woorden haar levensomgeving in Kandahar uitgelegd en heeft wel informatie over de buurt gegeven, zoals de naam van de moskee, de naam van de bazar, de begraafplaats, een brug en bergen. Haar verklaringen dienen echter in het licht van de situatie van vrouwen in Afghanistan bekeken te worden. De meeste vrouwen hebben absoluut geen bewegingsvrijheid en worden meestal thuis opgesloten, met weinig contacten met de buitenwereld. De kinderen van verzoekster gingen ook niet naar school, dus ook via hen kon zij geen informatie krijgen. De enige gelegenheden om buiten te gaan waren de markt of bazar, altijd vergezeld van haar echtgenoot. In deze omstandigheden is het dan ook niet merkwaardig dat verzoekster weinig informatie kon geven over gebeurtenissen in haar eigen stad. Verzoekster is ook nooit naar school geweest en kan amper haar eigen leeftijd geven. Zij had wel een televisie, maar mocht van haar echtgenoot enkel naar Indische programma's kijken. Het gehoor vond plaats in het Dari en verzoekster verklaarde dat dit de taal is die zij spreekt. Het feit dat zij Urdu begrijpt is enkel te wijten aan haar enige vriendin A., die afkomstig is uit Pakistan. Verzoekster begrijpt niet waarom deze uitleg ongeloofwaardig is en dat hierdoor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in twijfel kan worden gebracht. Met betrekking tot de reisweg dient er herinnerd te worden aan het feit dat verzoekster ongeleerd is en nooit naar school is geweest. Ze is ook nooit buiten haar eigen wijk gegaan. Een reis van Afghanistan naar België is dan ook totaal nieuw. Ze heeft er niet aan gedacht dat ze bepaalde informatie over haar reis moest verzamelen en heeft deze met haar eigen simpele woorden uitgelegd. De organisatie die verzoekster heeft geholpen om naar België te reizen is waarschijnlijk nog steeds actief in Afghanistan. Ze hebben verzoekster geholpen om het land te verlaten, maar dit moet niet bekend worden omdat ze hierdoor problemen zouden kunnen krijgen. Dit verklaart waarom ze verzoekster geen officieel document hebben gegeven ter ondersteuning van haar asielaanvraag. De organisatie wenste niet vermeld te worden in dit relaas, daar het gevolgen kan hebben voor haar medewerkers in Afghanistan. De asielaanvraag van verzoekster en haar capaciteit om documenten te verzamelen dient beoordeeld te worden op basis van het feit dat zij haar huis amper heeft verlaten en nooit naar school is geweest.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De Afghaanse nationaliteit van verzoekster wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwijfeld, enkel haar recent verblijf in het land. De subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst, in dit geval Afghanistan. Een recent verblijf in een land is geen voorwaarde om als vluchteling erkend te worden. In geval van een terugkeer naar Afghanistan loopt verzoekster een ernstig risico op reële schade, mensonterende of vernederende behandelingen of straffen omwille van het geweld van de taliban. Er bestaat een vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van een gewapend conflict. Er is sprake van een algemene situatie van onzekerheid in Afghanistan door het conflict met de taliban en de instabiliteit in het land heeft tot de vlucht van duizenden Afghanen geleiden.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. Verzoekster laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het eerste en tweede middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoeksters asielaanvraag werd geweigerd omdat aan verzoeksters beweerde verblijf in Afghanistan de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht met als gevolg dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas dat zich recentelijk afspeelde in de voorgehouden regio van afkomst. Dit werd gemotiveerd door volgende vaststellingen: (i) verzoekster en haar zus bleken tijdens het gehoor niet of over een zeer beperkte kennis te beschikken die logischerwijze echter wel kan verwacht worden van personen die hun hele leven in Afghanistan zouden hebben gewoond met name kennis inzake de Afghaanse kalender; de wijk en stad waarvan zij beweerden hun hele leven te hebben gewoond; praktische plaatsen in de stad zoals scholen, hulporganisaties, hospitalen; lokale prominente persoonlijkheden zoals de gouverneur van de provincie Kandahar en de voormalig burgemeester die door een zelfmoordaanslag om het leven kwam; concrete incidenten in de stad; (ii) verzoekster en haar zus Urdu blijken te spreken, hetgeen twijfels doet rijzen omtrent de recente regio van herkomst; (iii) verzoekster vage verklaringen aflegt omtrent haar reisweg en de vraag rijst waarom buitenlandse medewerkers van een organisatie in Afghanistan verzoekster zouden 'helpen' door haar - mogelijk op illegale wijze - naar België te brengen en haar hier vervolgens zonder verdere informatie voor de deur van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen af te zetten, te meer aangezien ze zelfs nalieten verzoekster in het bezit te stellen van een document om haar relaas ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te staven, hoewel zij wel degelijk in de positie waren om dit te doen. De commissaris-generaal kon evenmin geloof hechten aan het asielrelaas an sich en motiveerde dit door de vaststelling dat verzoekster niets kan vertellen over de organisatie waarin haar echtgenoot werkzaam was, zijn functie of collega's en dat haar echtgenoot ondanks zijn problemen met de taliban op zijn oud adres bleef wonen en zelfs zijn werk voor de buitenlandse organisatie hernam na zijn revalidatie zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen.

2.5. Waar verzoekster stelt dat haar asielrelaas plausibel en coherent is, stelt de Raad vast dat verzoekster de concrete motivering in de bestreden beslissing omtrent het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas an sich niet betwist. Al de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Er wordt geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoekster noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aangetoond.

2.6. Verzoekster betwist wel concreet de motivering waar de commissaris-generaal oordeelde dat aan verzoeksters beweerde verblijf in Afghanistan de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoekster erop wijst dat zij informatie over haar buurt heeft gegeven, met name de naam van de moskee, de naam van de bazar en de naam van de begraafplaats, doet echter geen afbreuk aan de overige vaststellingen met betrekking tot haar onwetendheid inzake de Afghaanse kalender, andere stadsdelen, scholen in de buurt, waar verzoekers echtgenoot zijn beenbreuk heeft laten behandelen en

de talrijke vastgestelde en in de bestreden beslissing weergegeven onwetendheden van haar zus, waarvan verzoekster verklaarde dat zij bij haar inwoonde sinds haar geboorte (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5). De argumentatie dat de meeste vrouwen in Afghanistan geen bewegingsvrijheid hebben, meestal thuis worden opgesloten, weinig contacten hebben met de buitenwereld en dat haar kinderen evenmin naar school gingen, kan verzoeksters onwetendheid en deze van haar zus geenszins verschonen noch verklaren. Verzoekster verklaarde dat zij een paar keer het huis uit ging naar het huis van F.J. en zijn echtgenote A., dat deze ook bij haar op bezoek kwamen en dat zij naar televisie keek (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 7, 8, 9). Op basis van het voorgaande kan bezwaarlijk worden besloten dat verzoekster en haar zus een dermate geïsoleerd leven leidden dat zij van elke informatie omtrent de Afghaanse kalender, stad, omgeving en gebeurtenissen zouden verstoken zijn gebleven. Waar verzoekster thans aanvoert dat zij van haar echtgenoot enkel naar Indische programma's mocht kijken en dat haar vrijheid binnen in huis ook werd beperkt vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal desbetreffend immers het volgende: *"Hadden jullie televisie thuis? Ja Keek U?Ja Naar wat keek u zoal? Tamajan/ Jaam-e-Jam, Ariana, Afghan channel, maar vaak Tamajan. Ook mijn man had kabel van de burens en we konden ook Indische kanalen zien. Indische series. Dit zijn kanalen, had u favoriete programma's? Er was niets speciaals voor me. Zou u wat voorbeelden kunnen geven? Tamajan/Jaam-e-Jam vaak Sheik Asif was praten op dat kanaal en op Indische kanalen keek ik naar de series, drama's. Iets meer over die eerste? Hij spreekt altijd over religie, welk soort opleiding we hebben, hoe we ons moeten gedragen, hij spreekt altijd over die zaken. In Afghaanse kanalen plaatsten ze jonge Afghaanse zangers, maar ik was niet geïnteresseerd in liedjes, dus daar keek ik niet naar. Maar de jongens, mijn zoontjes keken er naar, zij hielden daarvan."* (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Hieruit blijkt geenszins dat verzoekster van haar echtgenoot enkel naar Indische programma's mocht kijken. Een dergelijke bewering is slechts een *post factum* verklaring die geen afbreuk kan doen aan de gedane vaststellingen. Ook van het argument dat haar vrijheid binnen in huis ook werd beperkt kan de Raad geen aanwijzingen terugvinden in het administratief dossier. Verzoekster verklaarde desbetreffend zelfs op de vraag hoe een doorsnee dag eruit zag voor haar: *"Het was, we stonden op, ruimden het huis op, maakten het ontbijt, A.(...) kwam dan, ze leerde mijn kinderen, we namen een kop thee samen, maakten de lunch klaar, dan na lunch een beetje slapen en dan terug opstaan, soms kleermaken en dan was het opnieuw eten maken voor de avond, voor diner, dat is hoe dagen voorbijgingen, soms ook kleren wassen"* (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Waar verzoekster aanvoert dat de in de bestreden beslissing naar voor gebrachte tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van het verblijf van verzoekster in Afghanistan te ondermijnen, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden worden vermeld. Een dergelijk verweer kan dan ook geen afbreuk doen aan de correct gedane vaststellingen van de commissaris-generaal. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een rapport van Amnesty International van 24 mei 2012 inzake de algemene situatie voor vrouwen in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster en haar zus in hun land werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen inzake haar verblijf en afkomst in Afghanistan, in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad slechts heeft verklaard Urdu te begrijpen en niet, zoals de commissaris-generaal aangeeft in de bestreden beslissing, het te spreken (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Het is echter het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Op grond van wat hoger werd gesteld kan met recht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden verblijf en afkomst besloten worden. Het blijft niettemin een bevreemdende vaststelling dat verzoekster haar kinderen, die nooit naar school zijn gegaan dan juist het Urdu liet aanleren (stuk 4, gehoorverslag, p. 6).

Waar verzoekster met betrekking tot de vaststellingen inzake haar reisweg aangeeft dat zij ongeletterd is, nooit naar school is gegaan, nooit buiten haar wijk is geweest, waardoor een reis tussen Afghanistan en België totaal nieuw is en zij nooit heeft gedacht dat ze bepaalde informatie over haar reis moest verzamelen en de reis met haar eigen simpele woorden heeft uitgelegd merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelde dat verzoekster niet op de hoogte was van het land waar het vliegtuig dat vanuit Kandahar was vertrokken landde. Dat men op de hoogte is van de plaats waar het vliegtuig waarmee men zijn zogenaamde land van herkomst verlaat landt, vereist echter geen geletterdheid of opleiding. Indien verzoekster haar land van herkomst heeft verlaten met een

vliegtuig kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is naar waar men haar brengt, minstens hier iets over heeft opgevangen te meer daar verzoekster en haar zus werden begeleid door buitenlandse personen.

Verzoekster stelt thans dat de organisatie in Afghanistan haar heeft geholpen, maar dat dit onbekend moet blijven, daar ze problemen kunnen krijgen. Volgens verzoekster zou dit ook verklaren waarom ze geen officieel document hebben gegeven aan verzoekster ter ondersteuning van haar asielaanvraag. De organisatie wenste niet vermeld te worden in dit relaas daar het gevolgen kan hebben voor de medewerkers in Afghanistan. Verzoekster kan niet overtuigen. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor dat zij haar helemaal niets vertelden, behalve dat zij naar het Commissariaat-generaal moest gaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster plots wel op de hoogte zou zijn van de beweegredenen van deze mysterieuze organisatie. Verzoeksters beweringen desbetreffend zijn dan ook louter speculatief.

Al de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde (recente) herkomst uit Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad nog op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. In de mate dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan een ernstig risico op reële schade loopt omwille van het geweld van de taliban en er een vrees bestaat voor ernstige en willekeurige schade in het kader van een gewapend conflict en desbetreffend naar rapporten van Amnesty International en UNAMA verwijst, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekster maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over haar afkomst en verblijf uit en in Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over haar feitelijke herkomst. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door haar gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zouden lopen.

Verzoekster verhindert bijgevolg zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op haar rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011). Door het feit dat verzoekster geen reëel zicht biedt op haar nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert zij de Belgische overheden immers haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF